Музиката — това е любов към човека

РАЗГОВОР С Н. А. НА РСФСР АЛЕКСАНДЪР ДМИТРИЕВ, ГЛАВЕН ДИРИГЕНТ НА АКАДЕМИЧНИЯ СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР НА ЛЕНИНГРАДСКАТА ФИЛХАРМОНИЯ „ДМИТРИЙ ШОСТАКОВИЧ“

— Уважаеми Александър Дмитриев, кое определи музиката като Ваша творческа съдба?

— Музиката влезе съвсем естествено в моя живот. Баща ми свиреше в оркестъра на Ленинградската филхармония. От най-ранно детство аз ходех на концерти и репетиции, слушах непрекъснато разговори за музиката и навярно всичко това се е наслагвало в душата ми, зреело е там, за да почувствувам един ден живота си невъзможен без музика. Затова завърших хорово училище, консерватория със специалности в три факултета, аспирантура, специализирах при Евгений Мравински, във Виена... Работих на няколко места, а от 10 години съм главен диригент на Академичния оркестър на Ленинградската филхармония. Музиката наистина запълва живота ми и е, както казахте, моя жизнена съдба.

— А какво Ви помогна да се утвърдите като диригент и личност? Кои качества са в основата на успеха?

— Професията на диригента не е от леките, тя изисква разностранно музикално образование и способности, широка култура, владеене на музикални инструменти, но не по-маловажно условие, струва ми се, е настойчивостта да се постигне набелязаната цел. Диригентът трябва да има „вътрешен“ слух да чуе партитурата и след това чрез оркестъра да извае идеите си до съвършенство. В случая са необходими и универсални човешки качества, а от тях особено ценя честното отношение към професията и изобщо честността в живота.

— За нас сега е интересно да научим как в процеса на голямото преустройство на съветското общество се променя и музикалният живот във вашата страна, в Ленинград...

— Да, преустройството е главното сега в нашия живот. За него много се говори, много се прави, но то изисква време, за да се осмисли онова, което постигаме, и на тази основа да се определят точно бъдещите перспективи. В музиката също настъпиха промени. Създаде се творчески съюз на музикалните изпълнители, какъвто досега нямаше, а чувствувахме неговата нужда, за да решаваме сами своите проблеми. У нас, в Ленинград, зачестиха гастроли на чуждестранни състави, солисти, диригенти, което ни дава възможност за съпоставки и обмен на мнения, чувствува се оживление. Всичко това озонира атмосферата, то е стимул за нови търсения.

— Като диригент Вие сте гастролирал в много страни по света и е интересно от позицията на опита, който имате, да чуем мнението Ви за Мартенските музикални дни?

— Не съм гостувал досега на вашия фестивал, но той е известен у нас и се ползува с авторитет сред музикалните среди заради сериозната музика, която звучи от неговата сцена. Това само по себе си е атестат за зрелост и международна репутация. Явно русенци обичат симфоничното

(Следва на стр. 3)

Разговора води
Любомир СТЕФАНОВ

МУЗИКАТА — ТОВА Е ЛЮБОВ КЪМ ЧОВЕКА

(Продължение от стр. 1)

изкуство, но изглежда да живееш на брега на Дунава и да не си музикален е направо невъзможно...

В България ние винаги идваме с открити души, като при братя по кръв и дух и дори лошото време не можа да развали хубавото ни настроение.

— Тази пролет мартенският фестивал е посветен на юбилея на Великия Октомври, а вашите концерти са едни от най-ярките акценти на това посвещение, тъй като Ленинградският оркестър олицетворява високата класа на съветското изкуство и е представител на града — люлка на революцията. Какво мислите за отговорността, която носи това посвещение?

— Участието във всеки фестивал винаги е по-отговорно, отколкото обикновения гастрол. А когато този фестивал е посветен на такова велико събитие, то отговорността нараства многократно и ние си давахме ясна сметка за смисъла на нашето участие във фестивала. Това се откроi в програмите, които подготвихме. Искахме оркестърът да звучи като единен организъм, като колектив от съмишленици, които изповядват една идея и имат една свята цел. Доколко сме успели, ще прецени русенската публика, за която сме чували само хубави неща.

— А защо спряхте избора си на Десета симфония от Шостакович и с какво Ви привлече „Новият Прометей" от Александър Райчев?

— В програмите си ние не можехме да не включим творба от Шостакович, нашия най-голям творец. Освен това филхармонията ни носи неговото име. А Десета симфония е един от шедьоврите на композитора, гигантски художествен връх между другите негови върхове, който ни дава възможност да представим по най-убедителен начин съветското изкуство.

Колкото до симфонията на Александър Райчев, то още тематичната й насоченост дава отговор на въпроса. Но освен това тя звучи универсално, написана е на интересен, образен и жив, разбираем за всички език и това определи нашите предпочитания.

— Според Вас каква е ролята на симфоничния оркестър днес, какви социални измерения има симфоничното изкуство в нашето забързано време, в динамиката на големите промени?

— Симфоничната музика винаги е имала и ще има свое място в живота на обществото. Тя следва все по-добре да служи на хората, да им носи оптимизъм и бодрост, да ги кара да мислят... Във века на научно-техническата революция пред симфоничното изкуство стоят сериозни задачи за правилното развитие на личността. То трябва да вдъхновява, да стимулира и издига хуманните начала на живота. Защото музиката е преди всичко обич към живота!